

Truyện Đọc để Giải Trí

Quý Nhân.

Tôi là một cô gái nhà nghèo ngoài 20 tuổi. Cha tôi mất từ khi tôi còn rất nhỏ. Để có tiền nuôi mẹ bị bệnh và nuôi em trai đang học đại học, mỗi ngày tôi và em tôi đều kéo chiếc xe ba gác ra đường lớn, đậu ở vỉa hè rộng để bán cháo lòng. Những ngày bán đắt, tôi cũng kiếm được đủ số tiền trang trải cho cả gia đình sinh sống trong một tuần. Nhưng vào những ngày mưa gió thì bị ế rất nhiều.

Thế rồi, có một người con trai hơn tôi độ mấy tuổi thường xuyên tới chỗ của tôi ăn cháo. Anh ta luôn gọi tô cháo không với bánh giò-cháo-quẩy, rẻ tiền nhất. Trong lúc ăn, cũng là ngẫu nhiên trò chuyện băng quơ cùng với tôi đôi ba câu. Nhưng phần lớn những câu anh ta hỏi tôi đều là:

- Em bán có đắt không? Thu nhập đủ sinh sống không?

Anh ta ăn mặc rất bình thường, đi bộ đến chỗ tôi bán nên tôi đã mặc định trong đầu mình rằng: *"Đây chắc hẳn là một anh chàng rất nghèo, thậm chí lười biếng, không muốn động tay nấu cơm nên thường ra quán vỉa hè của mình ăn!"*

Mối quan hệ giữa tôi và anh ta cứ trôi qua bình thường như vậy trong một khoảng thời gian khá dài. Mãi cho đến một hôm, bất chợt anh ta hỏi tôi với một giọng ngập ngừng và bối rối:

- Em đã ...có bạn trai ...hay chưa?

Tôi trả lời rất thật:

- Em nghèo như thế này, trong nhà lại còn có mẹ già bị bệnh, em trai còn đi học dở dang thì ai mà dám kết bạn, anh?

Tôi vừa dứt lời thì anh ta thuận miệng nói:

- Anh dám nè...

Tôi sửng sốt và ngượng ngùng một lát. Tôi không dám đồng ý làm bạn gái của anh ta nhưng kể từ sau hôm đó, cứ đúng 6 giờ chiều là anh ta xuất hiện ở chỗ bán của tôi, giúp đỡ tôi mọi việc.

Được 2 tháng, một hôm chờ hoài không thấy anh ta tới! Trong lòng tôi có chút hoang mang và buồn buồn nghĩ ngợi: *"Anh ấy chắc đã quên lời ước hẹn rồi!"* Nhưng không ngờ, đến 8 giờ tối hôm đó, anh lại xuất hiện trước mặt tôi cùng với một bó hoa tươi rất đẹp rồi nói lời tỏ tình. Cứ đơn giản như vậy, hai chúng tôi mỗi ngày đều gặp mặt và quấn quít bên nhau. Nhiều lần anh ấy muốn dẫn tôi về nhà gặp ba mẹ nhưng tôi luôn thấy e ngại nên một mực nghĩ ra lý do để từ chối.

Mãi đến gần một năm sau, từ lúc anh tỏ tình, lúc ấy sức khỏe của mẹ tôi đã khá hơn rất nhiều, tôi mới đồng ý đến ra mắt gia đình anh ấy. Vừa đến cổng nhà anh, tôi thực sự kinh ngạc: không ngờ ngôi nhà mà anh ấy ở là một căn biệt thự rộng lớn chung quanh có khu vườn xanh mát... Ngay lúc này, một ý nghĩ lại nảy sinh trong đầu tôi: *"Mình phải về ngay, mình đâu có xứng đáng, còn ba mẹ anh ấy biết nhà mình nghèo thì sao...?"*

Mọi ý nghĩ cứ đột nhiên xuất hiện trong đầu, ý nghĩ này đan xen ý nghĩ kia khiến tôi rất khó khăn và không biết phải quyết định ra sao.

Dường như đoán được những điều này qua nét mặt lo lắng của tôi, nên anh ấy cầm tay tôi và nói:

- Em hãy tin tưởng ở anh.

Điều khiến tôi bất ngờ nữa là ngay từ lúc tôi bước chân vào cửa gặp ba mẹ anh, họ rất nhiệt tình đón tiếp tôi, quan tâm đến tôi khiến tôi mất hết cảm giác mặc cảm tự ti ban đầu. Lúc này anh mới kể:

- Cách đây gần hai năm, ba anh bị bệnh lẫn tuổi già, có lúc tỉnh táo, có lúc lại rất lú lẫn hay quên. Một lần, ông đi ra ngoài dạo rồi không nhớ được đường về. Trời cũng đã tối, ông lại đói bụng nên đã ghé vào xe đẩy của em, rồi giành ngay tô cháo của một người khách đang ăn để ăn! Ba anh kể rằng, lúc ấy em đã không những không mắng chửi, đuổi ông đi mà còn múc một tô cháo khác đầy đủ đưa cho ông ăn. Cho đến lúc em dọn dẹp để đẩy xe về, Ba anh vẫn còn ngồi ở đó. Lúc ấy, em mới biết Ba anh bị lẫn lạc đường và em đã đưa ông đến bót cảnh sát gần đó nhờ họ tìm nhà giúp.

Nghe xong những lời anh ấy kể, mọi chuyện của ngày hôm đó cũng hiện ra trước mắt tôi, một ông lão đáng thương, vừa đói vừa ngơ ngác... Tôi không ngờ, một việc làm rất bình thường này lại trở thành một bước ngoặt trong cuộc đời tôi.

Sau này, khi chúng tôi đã trở thành vợ chồng rồi, anh ấy mới tiết lộ thêm rằng:

- Ban đầu, anh đến quán của em chỉ là muốn tặng em một chút tiền và nói lời cảm ơn. Nhưng sau này, lại thấy em nấu cháo càng ngày càng ngon nên ...

Một năm sau, nhờ sự giúp đỡ của chồng, là một kỹ sư xây dựng, tôi đã có một quán cháo lòng nho nhỏ, rất đắt khách, tôi đã có đủ điều kiện để lo lắng cho Mẹ và em, mà không phải làm phiền đến bên chồng. Sau những gì đã trải qua và nhận được, tôi đã hiểu ra rằng: *Cho dù khó khăn thế nào, hãy cố gắng sống, chắc chắn Trời, Phật sẽ không bỏ rơi những người cố gắng.*

.....

Bài học rút ra từ câu chuyện:

Tình yêu chân thật có thể gặp nhưng không thể cầu, hãy quý trọng người hiện tại ở bên bạn. Người phụ nữ lương thiện chắc chắn sẽ có số mệnh tốt.

Nếu như bạn đưa tay ra giúp đỡ người khác, bạn đã là quý nhân của họ. Rồi một ngày nào đó, cũng sẽ có người đưa tay ra giúp đỡ và làm quý nhân của bạn.

Hãy biết cho đi thì cuộc đời của bạn mới có những điều tốt đẹp được người khác trả lại!

Thầy Năm Chén.

Sau trận Tết Mậu Thân (1968) ở Huế, gia đình ông thầy thuốc Nam đó chết hết, chỉ còn lại có hai cha con. Nhà cửa tiêu tan, sự nghiệp tiêu tan, thầy không muốn ở lại cái vùng đất mà thầy cho là còn gần với quân xâm lăng miền Bắc. Thầy gạt nước mắt, dẫn thằng con trong tuổi quân dịch đi vô Nam. Thầy nói:

- Ở trong nớ tuy tứ cố vô thân nhưng chắc chắn là mình được yên ổn lâu dài.

Trên chuyến xe vào Sài Gòn, ông bắt chuyện với một sư ông lên xe ở trạm Nha Trang. Thì ra sư ông cũng là thầy thuốc Nam nữa. Nhờ vậy, tâm sự được dàn trải dễ dàng. Sư ông trụ trì ở chùa Thiên Lâm Gia Định, vừa làm phật sự vừa bắt mạch vừa bốc thuốc. Khi sư ông biết tình cảnh của cha con ông thầy thuốc Nam, sư đề nghị:

- Nếu ông anh không chê thì tôi xin mời ông anh về tá túc với chúng tôi. Mình sẽ phụ nhau chữa bệnh cho đồng bào thì thật là hoan hỉ.

Trong cảnh "tứ cố vô thân", đề nghị của sư ông như một cái phao. Ông thầy nhận lời và cảm ơn sư ông.

Chùa Thiên Lâm là một ngôi nhà cất theo kiểu xưa: nền cao, nóc bánh ịch, cột kèo gỗ, ba gian hai chái, hàng ba thật rộng. Không có mái cong chạm rồng chạm phụng gì hết. Mới nhìn tưởng là nhà ở chứ không phải chùa! Biết là chùa nhờ có tám bảng nằm dưới mái hiên: "Thiên Lâm Tự"! Bên trong không có "năm ngăn bảy nắp đầy đầy tượng Phật, tượng Bồ Tát sơn son thếp vàng" như mấy chùa nổi tiếng. Nhưng cũng có đầy đủ ngôi tam bảo với các vật dụng cần thiết để làm phật sự. Ở đây, đúng là một cảnh chùa nghèo. Tuy nhiên, theo lời sư ông, những ngày rằm ngày vía, phật tử đến cúng bái khá đông. Phần lớn là đồng bào ở trong vùng và những người không thích "chùa nhà giàu" - chính họ nói như vậy.

Về chùa Thiên Lâm, sư ông phân công rõ rệt: sư ông và người đệ tử lo phật sự và trông nom trong ngoài, còn cha con ông thầy thì lo phần chữa bệnh kể cả việc đi bốc thuốc. Cái chái phía bên phải xưa nay vẫn là phòng mạch, bây giờ giao hẳn cho ông thầy tự do sắp xếp. Cha con ông được cho một căn buồng ở hậu liêu, có cửa sổ nhìn ra vườn rau cải của chùa. Lâu lâu, có ai rước sư ông đi làm đám ở đâu thì cha con ông thầy lãnh phần đèn nhang cúng bái thường nhật...

Ông thầy chữa bệnh mát tay nên bệnh nhân càng ngày càng đông. Thầy bắt mạch, rờ trán, xem lưỡi... rồi bốc thuốc gói từng thang bằng giấy báo. Khi trao thuốc lúc nào thầy cũng dặn: "*Đồ vô năm chén nước, sắc còn một chén uống*". Thang nào của thầy cũng là năm chén nước và không thang nào là không đi kèm với câu dặn dò trên. Vì vậy, bệnh nhân và người trong vùng gọi ổng là "thầy năm chén". Lâu ngày thành tên luôn, làm như thầy thứ Năm và tên Chén vậy! Không thấy thầy ngạc nhiên hay cái chánh gì hết!

Thằng con thầy Năm Chén, tên Kiệt, thông minh học giỏi cần cù. Kiệt thi đậu vào trường kỹ thuật Cao Thắng. Mấy năm sau, chưa ra trường đã phải nhập ngũ, đi công binh. Lâu lâu được kỳ phép, về chùa giúp cha bốc thuốc bốc thuốc, giống như thời mới vào Nam với hy vọng "nơi ni mình sẽ được yên ổn lâu dài"...

...Vậy rồi có ngày 30 tháng tư 1975... Hồi thời Tết Mậu Thân, thầy còn chạy vô Nam. Bây giờ, thầy không biết chạy đi đâu nữa. Thầy thở dài: "*Đúng là cái số!*". Bản chất thầy hiền hòa mộc mạc như các vị thuốc Nam của thầy, cho nên sự miền Nam mất vào tay cộng sản, thầy nghĩ rất đơn giản: "*Tại ông Trời! Nhơn bất thắng Thiên, ông bà mình dạy như rứa. Khi ông đã định, mần răng mà cãi được!*".

Kiệt đi học tập mấy hôm, rồi về chùa phụ sự ông quét dọn trong ngoài. Thời gian sau, Kiệt tìm được việc làm ở Khánh Hội, trong một ga-ra nằm cạnh bờ sông, chuyên sửa máy xe hơi máy tàu. Thầy Năm Chén và sự ông lâu lâu đóng cửa phòng mạch, đóng cửa chùa để đi học tập chánh trị. Bởi vì "*tư tưởng Mác Lê là ngọn đuốc soi đường cho nhân loại*", phải thông suốt để về chùa làm phật sự cho đúng... "**tác phong cách mạng**" và về phòng mạch kê toa bốc thuốc cho hợp với... "*yêu cầu đấu tranh giai cấp!*"

Một hôm, mấy cán bộ thành vào viếng nghĩa trang cạnh chùa. Sau khi đi một vòng, họ khen... hai hàng phượng đẹp! Cuối cùng, họ nói:

- Theo quy hoạch của thành phố, nơi này sẽ là công viên cây xanh, để đồng bào quanh vùng có nơi thư giãn. Việc bốc mộ sẽ có thông cáo. Mấy người được ở lại đây để trông chừng việc bốc mộ cho đến thời hạn ấn định trong thông cáo là phải dọn đi ngay. "Rõ chứ?".

Sư ông làm thình. Thầy Năm Chén cũng làm thình. Nói cái gì bây giờ? Đối với những người không biết luật pháp, đối với chế độ CS không có luật pháp, thì nói "ừ" hay nói "không" cũng đều là vô nghĩa!

Mấy hôm sau, thầy Năm Chén kéo thằng con ra góc nghĩa trang, thấp giọng nói:

- Cha có chuyện ni muốn nói với con. Nhưng con phải giữ kín.
- Dạ.
- Con nên tìm đường đi chui đi.
- Cha nói chi lạ rứa?
- Không có chi lạ hết. Cha không muốn con ở lại xứ ni. Mình không còn đất đứng nữa, con à.

Nói đến đây, giọng thầy nghẹn lại. Thầy không nhìn con. Thầy chớp mắt thật nhanh để nước mắt đừng đọng thành giọt. Rồi thầy thở dài. Kiệt nhìn cha, bồi hồi. Con người đó xưa nay hiền hòa, an phận. Vậy mà bây giờ lấy một quyết định có tánh cách chống đối dầu là tiêu cực, chứng tỏ ông "chịu đựng hết nể".

- Nghèo như mình thì lấy vàng mô mà đi chui, cha ?
- Cha nghe nói có nhiều người làm việc trên tàu. Họ đi được.
- Nhưng đó là họ đi một mình. Đi đánh cá, gặp dịp là đi luôn.
- Thì cha cũng muốn con tìm cách làm như rứa. Con cũng một mình chớ mấy mình.
- Không! Con còn có cha nữa.
- Đừng lo cho cha. Cha già rồi. Tương lai là con, mô phải là cha.
- Gia đình mình chết hết, còn lại có hai cha con. Con đâu thể nào bỏ cha được, cha.
- Chính bởi vì cha chỉ còn lại có mình con mà cha muốn con phải đi khỏi xứ ni. Cha không muốn thấy con làm tội mọi cho một lũ ngu dốt. Cha muốn thấy con được sống trong một xứ tự do. Có nghèo cũng nghèo trong tự do. Mà rủi có...rủi có chết cũng chết trong tự do, con à.

...Ít lâu sau, Kiệt được một người bạn có tàu đánh cá rủ đi chui, bởi hắn đang cần người thợ máy. Kiệt về chùa cho cha hay. Thầy Năm Chén mừng rớt nước mắt:

- Rứa là lời cầu nguyện của cha đã được Ông Trên chứng giám. Khi mô đi?
- Mười hôm nữa.
- Ờ... Chừ thì mình vô thấp nhang lạy tạ Trời Phật, đi con.

Năm hôm sau, bỗng thầy Năm Chén than "khó thở", "tỳ vị bất thông". Thầy không ăn được cơm, thầy ăn cháo. Cháo với cháo, tương, rau luộc. Không ăn được những món cứng như dưa leo, dưa cải, củ cải muối... những món thường dùng trong bữa cơm chay ở chùa. Sự ông thương hại, an ủi:

- Họ đuổi thì mình đi. Thầy lo làm chi cho sanh bệnh. Chừng hết hạn bốc mộ, tôi sẽ đưa thầy về quê tôi ở Nha Trang. Ở đó, cũng có một ngôi chùa nhỏ như vậy. Mình sẽ tiếp tục giúp đồng bào như đã làm lâu nay. Thầy yên tâm đi. A di đà Phật...

Ngày thứ mười, cha con thầy Năm Chén qua chùa lạy Phật. Xong, thầy đưa cho Kiệt một gói bằng vải đỏ đã phai màu nhỏ bằng đầu ngón tay cái, cột làm nhiều nút, nói:

- Cha cho con cái ni. Con giữ kỹ trong người để hộ thân.

Kiệt cho vào túi áo trên ngực, cẩn thận gài miệng túi bằng cây kim nút, nhìn cha cảm động nghĩ: *"Cha thật chu đáo. Còn nhớ cho mình bùa ngải để hộ thân nữa"*.

Chia tay mà hai cha con không dám ôm nhau. Sợ người ta để ý! Thầy không dám để rơi một giọt nước mắt. Thầy chỉ thở dài. Thời buổi bây giờ, chỉ có thở dài là không thấy ai để ý. Bởi vì, ai cũng thở dài hết!

...Thời gian sau, thầy Năm Chén theo sư ông về chùa ở ngoại ô Nha Trang. Thầy lại bốc thuốc giúp đồng bào nghèo. Kiệt đi chui, lọt. Rồi định cư ở Canada. Một hôm, sực nhớ gói bùa ngải của cha, Kiệt tò mò mở ra xem: đó là ba cái răng vàng, loại răng cấm. Thì ra thầy Năm Chén đã cạy ba cái răng vàng của mình để cho con làm của hộ thân! Không còn răng để nhai cơm, thầy chịu ăn cháo suốt phần đời còn lại.

Nhớ cha, thương cha, Kiệt cầm ba cái răng vàng trong tay mà khóc hết nước mắt.